

1

Het gaf altijd rommel, opruimen na een moord. Er was meer te doen dan alleen bloed van de tegels te spoelen. Er waren allerlei ongemakkelijke losse eindjes aan elkaar te knopen – er moest voor alibi's worden gezorgd, er moesten verraders worden betaald, er moesten getuigen tot zwijgen worden gebracht...

En dat, wist Elezaar, was het probleem. Hij was zojuist getuige geweest van een moord.

Een mild, vochtig briesje duwde tegen het gordijn voor de nis waarin de dwerg zich verborgen hield terwijl het geluid van stampende laarzen galmde over de tegelvloer van het landhuis. De wind voerde een vage visgeur mee vanuit de haven, ranzig en afstotelijk. Of misschien was het niet de baai hier vlakbij die Elezaar rook. Misschien bevond het bederf dat hij rook zich wel hier. Misschien hadden de zwaarden van de moordenaars van zijn meester ergens een ader geraakt en was de stank afkomstig van het morele verval dat uit de muren van dit huis sijpelde en alles doordrong wat het raakte.

Nog nabevend van de spanning duwde Elezaar het gordijn een fractie opzij en keek de kamer in. Het lijk van zijn meester lag op de met bloed doordrenkte zijden lakens, het hoofd bijna gescheiden van het lichaam door de woeste slag die een einde had gemaakt aan zijn leven. Op de vloer lag aan zijn voeten nog een lijk. Een slavin. Ze was nog maar zo kort in huis dat Elezaar haar naam nog niet eens wist. Ze was pas twaalf of dertien; haar ranke, gehavende lichaam was nog in de jonge bloei van vrouwelijkheid. Of was gewéést, eigenlijk. Zo had de meester hen het liefst: jong, aantrekkelijk en doodsbang. Elezaar wist niet meer hoeveel meisjes zoals zij er naar deze overdadig versierde gruwelkamer waren gebracht. Nacht in, nacht uit had hij hen horen gillen terwijl hij wanhopig bleef doorspelen op zijn luit, achtergrondmuziek verzorgend voor hun kwelling terwijl hij zijn oren sloot voor hun geschreeuw om genade...

Dit was geen subtiele aanslag, besloot de dwerg in een bewuste poging de herinneringen buiten te sluiten. Dit was flagrant. Op klaarlichte dag. Om de hoogprins uit te dagen.

Niet dat de aanval geheel onverwacht kwam. Elezaars meester, Ronan Dell, behoorde tot de beste vrienden van de hoogprins – vooropgesteld dat je hun bizarre, vaak explosieve omgang vriendschap kon noemen. Naar Elezaars mening was het eerder dat zijn meester en de hoogprins allebei genoten van perverse genoegens en het leed van andere mensen dan dat ze elkaar graag mochten. Slechts weinigen in Groenhaven zouden de dood van Ronan Dell betreuren. Geen slaaf in zijn huishouden zou hem missen, kon Elezaar met een gerust hart verklaren. Maar al hadden de slaven van heer Ronans huis staan juichen toen de mannen het landhuis hadden bestormd, – was dat nog maar een uur geleden? – ze schoten er maar weinig mee op door een ander trouw te zijn. Slaven, ook de dure, exotische exemplaren zoals Elezaar, waren te gevaarlijk om in leven te houden. Vooral wanneer ze konden getuigen van een moordaanslag.

Elezaar veegde zijn klamme handen af aan zijn broek, stapte de nis uit en liep voorzichtig door de chaos van verscheurd beddengoed en kapot glas naar de deur. Hij deed hem op een kiertje en gluurde naar buiten. Behalve een omgevallen sokkel en een kapotte vaas was er in de gang niets te zien, maar er waren nog steeds soldaten in huis. In de verte hoorde hij hen schreeuwend jacht maken op de laatste leden van de huishouding.

Verscheurd van besluiteloosheid bleef Elezaar in de deuropening staan wachten. Moest hij hier blijven, uit het zicht? Waar hem niets kon overkomen? Of moest hij zich door de gangen wagen? Kijken of hij iemand kon vinden die nog leefde? Misschien hadden de moordenaars het bevel gekregen de onschuldigen te sparen. De dwerg glimlachte zuur. Als hij soms dacht dat er een kans bestond dat de slaven van het huis zouden worden gespaard, kon hij zich net zo goed wijsmaken dat de moordenaars het bevel hadden hen allemaal te bevrijden.

Misschien, dacht Elezaar, moest ik toch maar hier blijven. Misschien steken de soldaten de boel niet in brand voordat ze weggaan. Misschien kon hij ontsnappen. Misschien had Crys zich ergens weten te verstoppen. Misschien was er toch nog een kans dat ze echt vrij waren, nu hun meester dood was. Als iedereen dacht dat Crysander de court'esa en Elezaar de dwerg bij het bloedbad waren omgekomen...

Ik moet hier weg. Ik moet Crys zoeken. Elezaar verstijfde bij het horen van voetstappen in de gang, gehaast maar onverschrokken. Hij maakte zich klein tegen de muur en hield zijn adem in. Met slechts

een streepje uitzicht op de gang wachtte hij tot het gevaar voorbij was. Er verscheen iemand in zijn beperkte gezichtsveld. Zijn hart kromp ineen...

Bijna begon hij te huilen van opluchting toen hij zag wie het was. 'Crys!'

De lange court'esa draaide zich om toen de dwerg hem luid sissend riep.

'Elezaar?'

'De goden zij dank, je leeft nog!' riep Elezaar uit. Steels links en rechts door de gang kijkend kwam hij achter de deur vandaan.

'Het is een wonder dat jij nog leeft,' reageerde Crys, blijkbaar onbezorgd over het gevaar waarin hij kon verkeren. 'Hoe ben jij ontkomen?'

'Ik ben klein en lelijk, Crys. Of ze zien me niet, of ze denken dat ik gek ben. Hoe komt het dat jij bent gespaard?'

Crys gaf niet meteen antwoord. Elezaar keek hem nieuwsgierig aan. De broers hadden altijd goed met elkaar kunnen opschieten, ook al waren ze sinds hun jeugd in hun positie als slaaf vaak van elkaar gescheiden geweest. Dit was zelfs de eerste keer dat ze allebei in hetzelfde huishouden dienden. Beiden hadden het contact echter geminimaliseerd. Het was beter dat je een meester niet nog meer macht over je gaf dan hij al had, vooral een meester als Ronan Dell. Crysander was een ontzettend knappe jongeman, met zijn donkere ogen en lang donker haar. Hij was ook gezegend (of vervloekt) met de slanke lichaamsbouw die zo aantrekkelijk was voor meesters die wilden dat hun slaven beschikten over alle vaardigheden van een goed opgeleide court'esa en toch de indruk wekten dat ze nog maar jonge knullen waren. Crys had in dienst van Ronan Dell veel geleden, bijna net zo veel als Elezaar. Maar dan op andere manieren. En om andere redenen.

De jongeman keek op Elezaar neer en glimlachte verontschuldigend toen hij het begrip zag dagen op het gezicht van de dwerg. Elezaar snakte naar adem. *Geen wonder dat Crys niet bang is. Hij had niets te duchten van de moordenaars. Hij hoort bij hen.*

'Je hebt mijn meester verraden.' Het was geen vraag, niet eens een beschuldiging. Het was een vaststelling. Een simpel feit.

'Helemaal niet,' zei Crys. 'Ik ben onze meester altijd trouw gebleven.'

Plots herinnerde Elezaar zich de borstplaten van de soldaten die de slaapkamer van Ronan Dell waren binnengedrongen. Het adelaarswapen van de provincie Dregian. In alle spanning had hij nog geen tijd gehad om daaraan te denken.

‘Wij waren van Ronan Dell, Crys.’

‘Jij was van het Huis Dell, Elezaar. Ik ben altijd van Huis Arendspiek geweest.’

‘En hoe luidt het oude gezegde ook al weer? Hoed u voor de geschenken van een Arendspiek?’ Elezaar zweeg abrupt toen er voetstappen naderden. ‘We moeten ons ergens verstoppen!’

‘Het is nergens voor nodig...’ begon Crys, maar voordat hij verder kon spreken, kwam er een peloton soldaten de hoek om. Paniekerig vroeg Elezaar zich af of het nog wel zin had om het op een lopen te zetten. Geen enkele, besefte hij al gauw. Crys kon misschien nog ontsnappen, maar met zijn korte, gedrongen beentjes was hij zo door de soldaten ingehaald. De dwerg keek weer omhoog naar Crys, maar de jongeman maakte geen bange indruk. Hij duwde Elezaar gewoon terug de kamer in, uit het zicht, en draaide zich om naar de kapitein van het peloton naderende indringers. Met bonzend hart leunde Elezaar tegen de muur, zich afvragend hoe lang het zou duren voordat hij werd gepakt. Crys kon hem verraden in een misplaatste poging te bewijzen dat hij trouw was aan vrouwe Alija. Crys kon hem verraden om zijn eigen hachje te redden.

Maar misschien ook niet. Hij was tenslotte Elezaars broer.

‘Hebben jullie hen allemaal gevonden?’ vroeg Crys toen de soldaten vlak bij hem bleven staan.

Elezaars hart ging zo tekeer dat het in de gang hoorbaar moest zijn. Door de kier van de deur zag hij de kapitein zijn zwaard in de schede steken en op Crys af lopen.

‘Zevenendertig slaven,’ bevestigde de man. ‘Allemaal dood. Het moesten er achtendertig zijn, met de dwerg erbij. Die hebben we niet gevonden.’

‘Dat kan wel kloppen,’ zei Crys. ‘Die is allang weg.’

‘Mijn vrouwe wilde niemand levend achterlaten,’ bracht de kapitein hem in herinnering.

‘Geen geloofwaardige getuigen,’ verbeterde Crys. ‘Al ging de nar vanavond op het bal in het paleis van de hoogprins op een tafel staan schreeuwen wat hij hier allemaal had gezien, dan nog zou niemand hem geloven. Maakt u zich maar geen zorgen over de dwerg.’

De soldaat keek weifelend, maar Elezaar kreeg het idee dat de tijd voor hen begon te dringen. En het was ook wel te geloven dat zo’n gedrocht van een dwerg te dom was om te getuigen van hun misdaden. Als hij zich al lang genoeg in leven wist te houden, in de stad op straat.

‘Het zal wel,’ stemde de kapitein aarzelend in. ‘En jij?’

Crys haalde zijn schouders op. ‘Mijn lot staat al dagenlang vast. Ik

ben verkocht. Als het bal ter ere van het Feest van Kaelarn begint, vanavond op het paleis, zit ik al uren veilig achter slot en grendel in Venira's Korf tegen de tijd dat jullie werk hier is ontdekt.'

'Dan zijn we hier klaar,' stemde de kapitein in, en zijn hand ging van het gevest van zijn zwaard naar de dolk aan zijn riem. Elezaar zag de beweging – de taille van de kapitein bevond zich op zijn oogniveau – en deed zijn mond open om een waarschuwing te roepen...

Toen deed hij hem gauw dicht. Een kik zou hem zijn leven kosten. Als Crys in gevaar was, als hij niet inzag dat vrouwe Alija een court'esa nooit in leven zou laten als die kon getuigen van haar rechtstreekse betrokkenheid bij de moord op Ronan Dell... nou, broer of niet, maar Elezaar was niet van plan dat gevaar met hem te delen. Trouwens, het was heel goed mogelijk dat de man gewoon zijn hand in een wat comfortabeler positie had gebracht...

De dolk van de kapitein trof Crys zonder waarschuwing. Elezaars broer had niet eens de tijd om te schreeuwen. Zakelijk doeltreffend stak de soldaat het mes onder de ribbenkast van de slaaf omhoog in zijn hart. Elezaar beet zo hard op zijn lip dat die bloedde en draaide zich gezicht naar de muur. Hij kon niet aanzien wat hij had zien aankomen en onmogelijk had kunnen voorkomen. Hij hoorde Crys vallen. Hij hoorde het kraken van leer toen de kapitein zich bukte om zich ervan te vergewissen dat Crys dood was, hoorde het wegstervende stampen van laarzen en sloffen van sandalen over de geboende vloeren toen de soldaten vertrokken, Crysanders lijk achter zich aan slepend. Nog lange tijd bleef Elezaar met zijn gezicht naar de muur zitten.

Het werd al donker toen Elezaar zich weer durfde te verroeren. In de kamer des doods waar hij zat, wemelde het inmiddels van de zoemende vliegen die waren aangetrokken door het voor hen uitgestalde banket.

Verlamd van angst had Elezaar de tijd toch goed benut. Zijn lichaam was roerloos, maar zijn geest had op volle toeren gedraaid om het ene na het andere plan te formuleren en te verwerpen.

Als eerste moest hij een veilig heenkomen zoeken, en voor een court'esa die was gebonden aan een huis dat zojuist was weggevaagd, zou dat niet meevallen. De slavenhalsband die hij droeg, zou hem meteen verraden als hij de stad in vluchtte. En al vond Elezaar zijn toevlucht onder de daklozen en verschoppelingen in de straten van Groenhaven, dan nog hadden die het zelf veel te moeilijk om hem lang onderdak te bieden. Vooral als het lonend was om hem aan te geven.

Nee. Als hij dit wilde overleven, had hij bescherming nodig. En Elezaar was van plan om dit te overleven. Hij had een rekening te veref-

fenen. Zijn broer mocht dan zo dom zijn geweest te denken dat hij de ene meester voor de andere kon inwisselen, maar zijn leven was meer waard geweest dan een messtoot in de buik om hem het zwijgen op te leggen.

Bescherming. Dat had Elezaar nodig. Maar wie zou een slaaf beschermen? Of liever gezegd: wie zou een gelorongde court'esa beschermen? Die nog een dwerg was ook?

Iemand die daar beter van wordt, beseft Elezaar. Wat had Crys tegen de kapitein gezegd? Mijn lot staat al dagenlang vast. Ik ben verkocht. Als het bal ter ere van het Feest van Kaelarn begint, vanavond op het paleis, zit ik al uren veilig achter slot en grendel in Venira's Korf tegen de tijd dat jullie werk hier is ontdekt.

Eindelijk vatte Elezaar de moed om ergens heen te gaan. *Venira, de slavenhandelaar*, dacht hij terwijl hij de deur opende. Hij bleef staan en keek naar de plas van Crys' bloed op de vloer. Even werd zijn blik wazig van tranen. Ongeduldig veegde Elezaar ze weg. Hij was te gehard om te rouwen om zijn broer. Daar had hij al te veel voor geleden. De dwerg wendde zijn blik af en dwong zichzelf door te lopen. Het was bijna donker. Als hij na de avondklok voor slaven alleen op straat werd betrapt, zat hij lelijk in de penarie. Er kon ook iemand komen zoeken naar Ronan Dell. Die werd vanavond verwacht op het bal. De hoogprins kon iemand sturen om hem te gaan halen als hij niet op kwam dagen.

En Venira's Slavenkorf ging bij zonsondergang dicht. Als Elezaar niet bij het slavenhuis was voordat de handelaar de zaak sloot, liep hij het risico een nacht op straat te moeten doorbrengen, en dat zou hij zeker niet overleven.

Veiligheid, wist Elezaar, kon hij vinden bij de slavenhandelaar. Die had immers al betaald voor een gelorongde court'esa van Ronan Dell. Elezaar zou ervoor zorgen dat Venira zijn koopwaar kreeg. Zoals afgesproken.

Alleen niet de court'esa die hij had verwacht.

2

Vanaf het balkon boven aan de grote trap van Paleis Groenhaven kon je morgen zien. Tenminste, dat dacht Marla altijd toen ze nog klein was. Dat was nog in de tijd waaraan ze dacht als Vroeger.

Vroeger, toen alles zeker was. Vroeger, toen ze zich veilig voelde. Voordat ze was weggestuurd. Voordat haar vader was gestorven. Voordat haar broer hoogprins werd.

Maar nu ben ik er weer, dacht Marla tevreden, al bleken haar herinneringen lichtelijk overdreven. Je kon niet zo ver zien als morgen, maar je kon wel helemaal naar de andere kant van de zaal kijken, met een uitstekend uitzicht op de knappe, goedgeklede jongemannen die vanavond waren gekomen voor het bal.

De zaal was immens. Zestien schitterende kristallen kroonluchters strooiden warm geel licht over de talrijke gasten die arriveerden. De muzikanten in de hoek zaten hun instrumenten te stemmen. Slaven repten zich op blote voeten van en naar de keukens om de lange tafels vol te laden met exotisch uitgestalde schotels en talloze kannen uitstekende Medalonische wijnen. Tweeëndertig gecanneleerde marmere zuilen die eruitzagen alsof ze het gewicht van de hele wereld konden torsen, reikten omhoog naar het vergulde plafond dat zelfs hier op het balkon op de eerste verdieping ver boven haar hing.

Marla streek haar haar uit haar gezicht. Had ze er maar aan gedacht om het in een staart te doen voordat ze aan de allesziende zorg van Lirena was ontsnapt. Ergens beneden, in de zee van gezichten, gepoetste laarzen en achterovergekamde haren, bevond zich haar toekomstige echtgenoot. Ze had er nog geen idee van wie dat was, maar op een gegeven moment zou hij zich vanavond aan haar voorstellen. Het kon niet anders of hij was knap, ongelooflijk rijk en, uiteraard, de zoon van een van de vele edelmanshuizen die de goedkeuring hadden van haar broer. Ze zuchtte tevreden. Vanavond was het begin van iets prachtigs. *Vanavond zal het lot een stap naar voren doen en me zijn hand aanreiken...*

‘Marla Wolfsblad! Wat sta je hier in je ondergoed te vergapen als een pasgekochte slaaf?’

Met een laatste, smachtende blik op het zich beneden ontvouwend sprankelende spektakel, draaide Marla zich om naar haar kindertjuf. ‘Ik stá niet in mijn ondergoed!’ sputterde ze tegen. ‘Dit is een ochtendjas. Goeie help, maak je toch niet zo druk, Lirena! Ik kwam alleen maar even kijken. Zo lang heb ik er niet voor nodig om me aan te kleden.’

‘Zo!’ schimpte de oude vrouw. ‘Sinds wanneer beheers jij de kunst om je aan te kleden in minder dan een uur?’

Met gefronst voorhoofd keek Marla links en rechts over het brede balkon en hoopte dat niemand had gehoord dat ze van haar kindertjuf op haar kop kreeg. Het was oneerlijk dat ze van haar tante geen echte kamenierster had gekregen en ronduit beschamend dat ze onder

begeleiding van haar kinderjuffrouw naar de Convocatie van de Krijgsheren was gegaan. Marla snapte best dat het allemaal niet meeviel, de laatste tijd.

Ze wist dat de rijkdom van de Wolfsbladen was verslonden door de vele – en uiteindelijk zinloze – oorlogen van wijlen haar vader en de nasleep daarvan. Maar er was toch zeker nog wel genoeg over voor fatsoenlijk personeel? Schijn, wist ze heel goed, betekende vaak meer dan de feiten.

‘Kom onmiddellijk mee, meisje, voordat iemand je ziet!’

‘Lirena, hier in Groenhaven is het “u” en “hoogheid”!’ sputterde ze, al deed ze wel wat er was gezegd en stapte ze weg van de marmere balustrade.

‘Kom dan onmiddellijk mee, “hoogheid”, voordat iemand u ziet!’

‘Niet zo’n toon tegen mij!’

‘Doe jij maar eens een toontje lager tegen mij, mevrouwetje!’ kaatste de oude vrouw terug met een storend gebrek aan respect voor de positie van haar meesteres. ‘En nu meteen terug naar je kamer, of je maakt je eerste officiële verschijning in het openbaar mee met een geloid achterste. Je bent nog niet te oud om over mijn knie wat manieren bijgebracht te krijgen, hoor.’

Marla deed haar mond open om te protesteren en deed hem weer dicht toen er verderop in de gang een deur openging en er drie mensen tevoorschijn kwamen, diep in gesprek. In paniek draaide ze zich om naar Lirena en trok haar lichtgroene ochtendjas dichters rond haar tengere gestalte. De mannen kwamen naar hen toe, verdiept in hun discussie. De oudste van de drie had grijs stekeltjeshaar en droeg het zwarte gewaad van een tovenaar. De jongere mannen waren gekleed in een onopvallende donkere broek, laarzen en een effen linnen hemd. Het waren dus waarschijnlijk bedienden, besloot ze, en ze deed hen meteen af als beneden haar waardigheid.

De oudere man keek op en knikte hen beleefd toe maar bleef met zijn aandacht bij wat zijn jonge dienaar zei. Lirena maakte een kniebuiging, zo diep als haar oude botten het toestonden. Marla volgde haar voorbeeld, in de hoop dat haar sierlijke – en veel geoefende – buiging voldeed.

De tovenaar en zijn metgezellen liepen een stukje door en bleven toen plotseling staan. Met een vragende blik draaide de grijze tovenaars zich om naar Marla.

‘Jij bent toch de zus van Lernen?’

‘Ik ben de zus van de *hoogprins*,’ antwoordde ze met nog een knix en slechts een geringe nadruk op de titel.

‘Je ziet er jonger uit dan ik dacht.’

Marla slikte een opwellende paniek in en vroeg zich af waarom deze man zich bemoeide met haar leeftijd – of hoe dan ook met haar. Ze glimlachte en hoopte maar dat haar glimlach er zo geraffineerd uitzag als ze zich voorstelde.

‘Ik ben al bijna zestien, mijnheer. Dat zou ik toch niet jong meer noemen.’

Met donkere, ondoorgrondelijke ogen keek de tovenaar haar een tijdlang aan.

‘*Bijna* zestien? Neemt u mij vooral niet kwalijk, hoogheid,’ zei hij met een licht spottende grijns die ze niet zo op prijs stelde. ‘Bevalt het u om terug te zijn in Groenhaven?’

In alle eerlijkheid was Marla nogal ondersteboven van haar plotse-linge en onverwachte vertrek uit het stille bergverblijf waar ze de afgelopen tien jaar was verstoep, maar ze was niet van plan om dat toe te geven. ‘Een prettige verandering van tempo, mijnheer.’

De tovenaar glimlachte. ‘Dat zal nog wel sterker worden, als het feest eenmaal begint.’

‘Zie ik u daar, mijnheer?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Eventjes misschien. Zo leuk vind ik het niet om met enkele duizenden mensen opgesloten te zitten tussen vier muren. Maar Wrayan en Nash zullen zich er vast wel vermaken.’

Marla wierp een blik op de jongemannen. Die stonden haar allebei aan te staren, nogal onbeleefd zelfs. De langste was best knap, met dik bruin haar en fraaie hazelnootbruine ogen. Anders dan zijn metgezel had de andere jongeman pretoogjes en dik zwart haar, waar Marla best graag haar vingers door zou willen halen. Die onverwachte gedachte deed haar blozen. Zijn glimlach was echter besmettelijk, en ondanks zichzelf reageerde ze erop.

‘Misschien komen jullie ons nog bedienen,’ zei ze, in een genereuze poging de arme knullen iets ter bemoediging te geven, ook al verdienden ze het eigenlijk niet, zoals ze haar aanstaarden.

‘Wrayan is mijn leerling, hoogheid, niet mijn bediende,’ lichtte de tovenaar haar in. ‘En dit is Nashan Havikzwaard, zoon van de krijgsheer van Elaspine.’

Lirena siste zachtjes van afgrijzen. Marla zei niets en hoopte dat ze kon wegzakken door een gat in de vloer van het balkon. Toen die mogelijkheid uitbleef, zag ze zich gedwongen verontschuldiging naar de jongemannen te glimlachen.

‘Neemt u mij niet kwalijk, mijne heren. Ik had geen idee...’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen,’ verzekerde Wrayan haar goedhartig. ‘Ik ben niet in het gewaad van het Collectief. Er zijn er zo veel die zich dan vergissen.’

Ja, boerenpummels die niet beter weten, jammerde ze in stille wanhoop. 'Ik hoop maar dat u het niet erg vindt, mijnheer. Ik bedoel, ik... ik wilde er niet echt mee zeggen dat...' *Ik sta te wauwelen! O, goden, roep mij bij u!*

'Ik verzeker u, prinses Marla, Wrayan en ik vinden het allebei niet erg,' stelde de zoon van de krijgsheer haar gerust. Hij was echt heel knap.

'Het is mijn schuld,' zei de oudere man. 'Ik had mezelf en mijn metgezellen eerst moeten voorstellen voordat ik u aanviel als een Kariënse inquisiteur. Ik ben Kagan Palenovar, en dit is, zoals u al hebt ontdekt, mijn leerling, Wrayan Lichtvinger. En dit is Nash Havikzwaard van Elasapine. En ik ben degene die zich dient te verontschuldigen, hoogheid. Het komt omdat ik de laatste tijd uw naam vaak heb horen noemen, en ik koppel nu eenmaal graag een gezicht aan een naam.'

Marla verstijfde van schrik. *Kagan Palenovar? De hoge arrion zelf? Waarom droeg hij dan niet zijn diamanten hanger, zodat ze het kon zien?* Pas toen zag ze de zilveren ketting om zijn hals. De rand van de hanger die blijk gaf van zijn rang, hing verscholen in de plooiën van zijn zwarte gewaad. Ze slikte het brok in haar keel weg en deed nerveus haar best er onschuldig uit te zien. 'Ik kan me niet voorstellen dat mijn naam onder de aandacht van het Tovenaarscollectief moet worden gebracht, heer. Ik neem aan dat het in gunstige zin was?'

Haar vraag leek Kagan te amuseren. 'Ik geloof dat het gesprek iets van doen had met het dingen naar uw hand, hoogheid. Aangezien het jongste aanbod afkomstig was van iemand voor wie ik veel belangstelling heb, was ik nieuwsgierig naar u, dat is alles. Maar neem ons niet kwalijk, ik heb nog enkele dingen te regelen voordat het bal begint.'

Hij maakte een beleefde buiging, en gevolgd door zijn leerling en de jonge heer draaide hij zich om en liep de lange gang door tot ze verdwenen in de invallende duisternis. Geschokt staarde Marla hen na.

'Marla! Kom nou, meisje! Je hebt jezelf al genoeg in verlegenheid gebracht voor één avond – hier zomaar staan te praten met de hoge arrion in je ondergoed.'

'Hoorde je wat hij zei?'

'Zeker.'

'Hij zei dat hij het over mijn verloving had gehad. Hij zei dat de jongeman in kwestie van groot belang voor hem was.'

'Zeker.'

Met fonkelende ogen van opwindning draaide ze zich om naar de kinderjuf.

'Snap je het niet, Lirena? Hij zei dat het aanbod afkomstig was van

iemand voor wie hij veel belangstelling heeft. O, bij de goden, Lirena, denk je dat ik ga trouwen met een tovenaars?’

‘Dat zei hij niet, Marla.’

‘Maar wat kan het anders betekenen? Wrayan is zijn leerling, en tovenaars hebben maar één leerling tegelijk.’

‘Tovenaars trouwen meestal niet,’ merkte Lirena op.

‘Dan moet hij het hebben gehad over Nashan Havikzwaard.’ Met een listig glimlachje bedacht ze dat dit een gelegenheid was die ze niet zomaar mocht laten gaan. Marla wilde absoluut niet worden teruggestuurd naar Hoogkasteel. Als iedereen geloofde dat ze blij was met het huwelijk dat haar broer namens haar sloot, was de kans groot dat ze in Groenhaven mocht blijven. Enig enthousiasme zou verstandig zijn... Ze zuchtte theatraal. ‘Zijn ogen, Lirena. Zag je zijn ogen? Die waren zo blauw...’

‘Ik zag alleen een dom wicht dat als een ordinaire straatmeid in haar onderkleding stond te kletsen met de hoge arrion,’ bitste Lirena. ‘En als dat wicht niet gauw teruggaat naar haar kamer, krijgt ze niets anders dan een pak voor haar broek.’

Marla wierp haar hoofd in haar nek, tilde de plooiën van haar ochtendjas op en weigerde iets te zeggen op de botte bedreiging van Lirena. Ze keerde de oude slavinnen rug toe en dribbelde de gang door naar haar kamer. *Ik ga trouwen met een krijgsheer.*

Het had niet mooier kunnen zijn als ze er zelf voor had gekozen. Ze zou een huis aanhouden hier in Groenhaven, besloot ze, en ook een in Byamor, de hoofdstad van Elapine. In Byamor zou ze ongetwijfeld wonen in een van de enorme, schitterende paleizen van de Havikzwaarden, met talloze slaven die alles voor haar deden, court’esa om haar te amuseren, een tovenaarspaard terwijl niemand zou zeggen dat ze te weinig ervaring had om erop te rijden, en een knappe krijgsheer als echtgenoot...

Ik ga trouwen met een krijgsheer. Ik ga trouwen met een krijgsheer. Ze moest het meteen gaan schrijven aan haar nichtje in Hoogkasteel. Dat kreng, Ninane, met haar paardenbek, zou groen zien van nijd. Ze lieten niet zomaar iemand trouwen met een krijgsheer. Daar moest je iemand voor zijn, en zij was tenslotte de enige zus van de hoogprins van Hythria. Betere referenties kon je niet hebben. Je moest mooi zijn om te mogen trouwen, en slim, en verfijnd... allemaal dingen die Marla hoopte te zijn. Aangekomen in haar kamer liep ze meteen naar de spiegel. *Nashan Havikzwaard. Marla Havikzwaard. Heer en vrouwe Havikzwaard...* Wat klonk dat toch mooi.

‘Kijk, Lirena, ik gloei al helemaal van opbloeiende liefde!’

‘Je bent rood van het rennen door die rotgang,’ verbeterde de ou-

de vrouw nurks terwijl ze de deur achter hen sloot. ‘En nu ga je je aankleden, meisje, of je gaat helemaal nergens heen.’

Plotseling lankmoedig keek Marla met een stralende glimlach haar oude kinderjuf aan. *Als ik getrouwd ben kan zij met pensioen. Ik zal ervoor zorgen dat ze een klein landgoed krijgt met genoeg geld voor een goed leven. Ik kan haar zelfs haar vrijheid geven als ze dat wil. Dat moet Leren nu wel kunnen betalen. Als zijn enige zus is getrouwd in een huis dat zo machtig is als Havikzwaard, geven de andere krijgsheeren hem toch alles wat hij wil. Ik word een verheven vrouwe, met juwelen en rijtuigen en al de macht die ik wil...*

Want ik ben de enige zus van de hoogprins van Hythria, en ik ga trouwen met een krijgsheer.

3

Wrayan Lichtvinger schonk een royale beker wijn in voor zijn meester en de jonge heer van Elsapine en liep door de zitkamer van de hoge arrion om hun de bekers te geven. Kagan staarde uit het venster naar de door fakkels verlichte kade, waar de staatsiesloepen met gasten om beurten aanlegden en hun passagiers uitbraakten. Leren had iedereen die middag getrakteerd op een tochtje door de haven. Alweer een uitspatting die hij zich slecht kon veroorloven, en waarschijnlijk had hij het alleen maar gedaan om indruk te maken op zijn bezoeker uit Fardohnya. De hoge arrion nam de beker in ontvangst, draaide zich om en keek naar zijn appartement.

De kamers waren weelderig hier in het paleis van de hoogprins. Elk schilderij was een kunstwerk, elk meubelstuk gemaakt door een meester. Kagan hield hier kamers aan voor zijn gemak. Zijn eigen paleis bevond zich nog geen mijl verderop.

‘En, wat vonden jullie van prinses Marla?’ vroeg Kagan zijn jonge metgezellen.

‘Ik denk dat ik verliefd ben!’ verklaarde Nash terwijl hij de wijn van Wrayan aannam. ‘Wat een stuk.’

‘Het verbaast me niets dat Leren wordt overspoeld met verzoeken om haar hand,’ antwoordde Wrayan, veel voorzichtiger met zijn mening dan Nash. Kagan vroeg zelden zomaar iets. Pas als hij zeker wist waarom zijn meester hem naar zijn mening vroeg, zou hij er verder over uitweiden. In werkelijkheid was Marla Wolfsblad gewoon het

prachtigste wezentje dat Wrayan ooit had gezien. Voor zijn geestes-oog kon hij haar nog steeds zien staan, daar op het balkon, in haar lichtgroene ochtendjas, alsof ze haar kuisheid kon bewaren door die zo stevig dicht te houden. Hij zag nog steeds haar lange blonde haar, slordig en in de war, en haar blauwe ogen groot van opwinding. Ze was ook grappig, zo opgeblazen van verwaandheid, waarmee ze alleen maar de aandacht vestigde op haar onschuld.

‘Vind jij haar een stuk, Nash?’ zei Kagan en hij nam een slok wijn. ‘Dan zou je er verstandig aan doen om dat voor jezelf te houden. Totdat ze veilig getrouwd is, zal Lernen iedereen die ook maar met een scheef oog naar zijn zuster kijkt, behandelen als een dreiging. En dat geldt ook voor jou, Wrayan.’

Wrayan fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zo heeft hij me nog nooit behandeld. Sterker nog, hij heeft me zelfs een keer geprobeerd te versieren.’

‘Is dat zo?’ Nash grinnikte. ‘Ik dacht dat jij toch een beetje te oud zou zijn naar de smaak van de hoogprins, Wrayan.’

Kagan kon er niet zo om lachen. ‘Je klinkt als een Patriot, Nash.’

‘Ja, maar je moet toch toegeven dat er iets in zit waar de Patriottenfactie voor staat. Onze edelachtbare hoogprins Lernen is ook een schande voor de troon.’

‘En elke poging om hem daarvan af te stoten is hoogverraad,’ bracht Wrayan hem in herinnering.

Nash keek onbezorgd. ‘Ik heb niet gezegd dat ik de Patriotten ook daadwerkelijk steun. Ik vind alleen dat er wel iets in zit.’

‘Ja, maar even afgezien van de nogal verontrustende seksuele voorkeuren van onze hoogprins,’ schokschouderde Kagan, ‘heeft Marla de afgelopen tien jaar veilig buiten het zicht op Hoogkasteel gezeten. Hij heeft nooit een reden gehad om te denken dat ze enig gevaar liep. Maar nu ze op huwbare leeftijd is, is ze plotseling zijn waardevolste bezit.’ Kagan nam een ferme teug uit zijn beker en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik voorzie interessante tijden.’

‘O, dus nu denk je zeker ook al dat je een profeet bent?’

Ze keken allemaal om bij het onverwachts horen van de stem. Bij de deur stond vrouwe Tesha Zorell, lang en op een nonchalante manier elegant als altijd. Haar lange zwarte officiële tovenaarsgewaad absorbeerde het lamplicht toen ze de kamer binnenliep. In het Tovenaarscollectief was alleen Kagan haar meerdere. Het donkere haar van de lagere arrion zat onberispelijk, en op haar gezicht stond enorme afkeuring te lezen.

‘Jammer dat je pas ontdekte zienersgave zich niet uitstreckte tot het lot van Ronan Dell.’

Wrayan keek naar zijn meester om te zien of Kagan er enig idee van had wat ze bedoelde.

‘Ronan Dell?’ herhaalde Kagan in verwarring.

‘Hij is dood.’

‘Sinds wanneer?’ vroeg Nash verbaasd.

‘Eerder vandaag,’ lichtte Tesha hen in. ‘De moordenaars hebben Ronan en alle slaven in het huishouden te grazen genomen. Het moet een heus bloedbad zijn geweest. Doe mij er ook maar een.’ Ze wees naar de wijn in Kagans hand.

Wrayan sprong al op. Tesha Zorell was het op één na belangrijkste lid van het Tovenaarscollectief. Ze had lang niet zulke goede betrekkingen als Kagan, maar wat ze aan familiebetrekkingen miste, maakte ze meer dan goed met de pure kracht van haar persoonlijkheid. Bang was hij niet echt voor haar, maar Wrayan voelde er niets voor om haar ongenoegen te wekken. Hij schonk nog een beker in en gaf die aan haar met een kleine buiging.

‘Hij heeft zelfs manieren,’ merkte Tesha op terwijl ze zich gracieus liet neerzakken op de kussens zonder te wachten op een uitnodiging om te gaan zitten. ‘Van jou heeft hij ze zeker niet geleerd, oudje. En ook niet van dat perverse onderkruipsel van een Lernen Wolfsblad.’

‘Ja, ach, soms pikken ze dat soort dingen uit zichzelf op,’ verzuchtte Kagan. ‘Ik weet ook niet precies waar het mis is gegaan.’

‘Weten we wie er voor de aanslag verantwoordelijk is, mijn vrouwe?’

‘Volgens mij iemand uit de Patriottenfactie,’ opperde Tesha en ze dronk van haar wijn. ‘Heer Ronan was immers een goede vriend van Lernen. Maar nu alle slaven dood zijn, zal het niet meevallen om het te bewijzen.’

Nash dronk zijn wijn in één teug op en gaf de lege beker terug aan Wrayan. ‘Het spijt me dat ik zo onbeleefd ben, maar ik moet echt naar mijn vader. Hij zal dit willen weten. Wilt u mij excuseren? Heer Palenovar? Vrouwe Tesha?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde de hoge arrion. ‘En doe je vader de groeten.’ Toen Nash na een haastige buiging de kamer had verlaten, keek de lagere arrion met een argwanende frons de hoge arrion aan.

‘Moet ik niet weten waarom jij de laatste tijd zo veel optrekt met de enige zoon van Charel Havikzwaard?’

‘Nash is een vriend van Wrayan, Tesha. Dat ik bij gelegenheid geeniet van zijn gezelschap is slechts een prettig gevolg van zijn omgang met mijn leerling.’

‘En die heb je nog steeds, zie ik. Dat verbaast me. Ik was er zeker van dat je hem inmiddels wel af had weten te schudden.’

‘Hij blijkt wat veerkrachtiger dan verwacht,’ antwoordde Kagan met een schouderophalen. ‘Maar geen nood. Ik raak vast nog wel van hem verlost.’

‘Liever vroeg dan laat, lijkt me,’ zei ze met een frons. Tesha nam een slok en keek de hoge arrion bedachtzaam aan. ‘Het begint aardig uit de hand te lopen, Kagan.’

‘En wat moet ik daar dan aan doen?’

‘De facties nemen hun toevlucht tot moordaanslagen om hun geschillen op te lossen. Jij bent de hoge arrion van het Tovenarscollectief. Vind je niet dat je enige verantwoordelijkheid draagt?’

‘Ik zit ook niet met mijn armen over elkaar, Tesha.’

‘Nee... Ik heb gehoord dat je een gesprek hebt gehad met Hablet van Fardohnya en de prins.’

‘*Hoogprins,*’ verbeterde Kagan in een redelijke imitatie van Marla. Wrayan wist zeker dat Tesha niet in de gaten had dat Kagan haar in de maling nam.

‘En?’

‘En wat?’

‘Stel mijn geduld niet op de proef, oudje. Wat kwam daaruit voort?’

‘Hablet heeft gedongen naar Marla,’ zei hij.

‘Waarom?’

‘Dat is geen groot geheim, lieverd. De Fardohnyanen willen het gat dichtten in de koninklijke familielijn die ze zijn kwijtgeraakt toen Hythria zich twaalfhonderd jaar geleden afscheidde van Fardohnya. Maar onze edelachtbare hoogprins van Hythria is platzak, doodsbang van zijn eigen krijgsheren, wordt bedreigd door een pretendent die wordt gesteund door een hele factie die hem bestrijdt – tot op het punt dat ze openlijk zijn vrienden vermoorden – en heeft eigenlijk geen zin om zijn land te regeren, vooral als het in oorlog is met het buurland.’

‘Dus Lernen neemt het aanbod aan?’

‘Dat valt nog te bezien.’

Bedachtzaam nam Tesha nog een slok wijn. ‘Onze invloed in Fardohnya is aanzienlijk uitgehold sinds Hablet op de troon kwam. Misschien kun je de vrijlating regelen van de leden van onze orde die hij in de gevangenis heeft gegoooid toen hij tot koning werd gekroond.’

‘Nou, doe nog maar even kalm. In zijn nuchtere momenten ziet zelfs Lernen het gevaar in van het idee dat zijn zus koningin wordt van een naburig land dat zich zomaar zonder waarschuwing tegen hem kan keren.’

‘Volgens de traditie heeft de koning van Fardohnya geen koningin.’

‘Tot nu toe.’

‘Dit kon wel eens het begin zijn van iets zeer veelbelovends,’ be-

sloot Tesha. ‘Knap gedaan, Kagan.’

‘Je hoeft mij niet te bedanken. Dank de goden maar dat Leren een zus heeft van huwbare leeftijd. Anders werd er helemaal niets beklonken.’

‘Dan kun je er maar beter voor zorgen dat er niets met haar gebeurt, hè?’

‘Ik zorg er wel voor dat Marla niets overkomt,’ beloofde hij. ‘Zorg jij er maar voor dat je de krijgsheren in de gaten houdt. En dat gevaarlijke beschermelingetje van jou, Alija Arendspiek.’

‘Wou jij soms insinueren dat Alija iets te maken kan hebben met de aanslag op Ronan Dell?’

‘Ik insinueer helemaal niets, Tesha, ik zeg het gewoon ronduit.’

Tesha schudde haar hoofd. ‘Je vergist je.’

‘Als zij haar man niet steunde als een redelijk alternatief voor de hoogprins, had de Patriottenfactie niemand om zich op te richten. Ze zullen er niet blij mee zijn als ze denken dat Leren iets heeft bedacht om op de troon te blijven.’

Belangstellend luisterde Wrayan naar het gesprek. In al die jaren dat Wrayan leerling was, had Kagan zo weinig mogelijk gedaan om zijn plichten als hoge arrion te vervullen, en dan alleen nog met tegenzin. Bij voortdurend had hij zijn afkeer uitgesproken van alles wat met politiek te maken had, tot op het moment dat de huidige hoogprins, Leren Wolfsblad, op de troon kwam. Sindsdien gedroeg Kagan zich als een heuse hoge arrion en had Wrayan er moeite mee om hem bij te houden.

‘Het verbaast me, Kagan, dat je je zo plotseling hebt bedacht,’ zei Tesha. ‘De vorige keer dat ik je vroeg me te helpen om een geschil te regelen, zei je dat ik...’ Ze aarzelde en wierp een blik op Wrayan voordat ze verder sprak. ‘Nou, laat ik het zo zeggen, je stelde voor dat ik een anatomisch onmogelijke handeling op mezelf zou verrichten.’

‘En hoe weet je dan dat het anatomisch onmogelijk was? Heb je het geprobeerd?’

De lagere arrion werd rood van schaamte.

‘Kagan, als je zo doorgaat, laat ik je royeren.’

Kagan toonde zich niet onder de indruk van het dreigement. ‘Laat jij me royeren omdat ik grof ben? Dan heb ik er nog eentje voor je! De Patriottenfactie, onder aanvoering van de krijgshere van de provincie Dregian en gesteund door zijn tovenaarsvrouw – in strijd met onze regels – is actief bezig met een plan om de man, die wij krachtens onze eed dienen te beschermen, van de troon te stoten. Waarom breng je dat niet ter sprake op de volgende Convocatie?’

‘Als we een hoogprins hadden met maar een beetje verstand, of een-

tje die nadacht met zijn hoofd in plaats van met zijn lagere regionen, was het allemaal nooit zo ver gekomen, Kagan,' merkte Tesha korzellig op.

'De Patriotten waren niet meer dan een stelletje oude zemelaars tot dat die smeerlap die jij maar blijft verdedigen, op de troon kwam. En aangezien jij zijn eerste adviseur bent...'

'Dus het is mijn schuld dat Lernen een waardeloze zak is? Mij best! De Convocatie van Krijgsheren is al over een paar dagen. Als we Laran Krakenschild eenmaal hebben geïnstalleerd als krijgshere van Krakandar, zal ik de hoogprins de oorlog laten verklaren aan zijn neef in de provincie Dregian, goed? Dan merken we vanzelf wie de Royalisten en wie de Patriotten zijn, toch?'

'Doe niet zo belachelijk...'

'Laat dit een wijze les voor je zijn, mijn jonge leerling,' onderbrak Kagan. 'Wat vrouwe Tesha namelijk uit alle macht probeert níet te zeggen, is dat het niet uitmaakt hoe groot de dreiging voor de hoogprins ook wordt; de Convocatie van Krijgsheren zou nog geen poot uitsteken om de Patriotten tegen te houden. En waarom is dat, denk je?'

Wrayan wist dat het geen retorische vraag was. Kagan dwong hem zelden te studeren, maar hij plaatste altijd vraagtekens bij hem en zijn opmerkingen. Zo gaf Kagan graag les, wat wilde zeggen dat hij hem het liefste helemaal geen les gaf.

'Omdat bijna de helft van hen bij de Patriottenfactie zit?'

Kagan schoot in de lach. Tesha kon er de humor niet van inzien.

'Wat leer je hem, Kagan?'

'Zo weinig mogelijk,' gaf Kagan eerlijk toe. 'Ik wil dat hij uit zichzelf leert. Dat scheelt een hoop werk voor mij en is een stuk beter voor hem op de lange termijn.'

Tesha luisterde niet echt. Wrayan voelde iets kriebelen in zijn hoofd. Ze probeerde zijn gedachten te peilen, maar hij sloot haar met belachelijk weinig moeite buiten. Kagan merkte het ook.

Tesha was bijna, maar niet helemaal, een Innatief, wat betekende dat ze er erg goed in was de indruk te wekken dat ze echt magisch talent had maar niet de vaardigheid bezat om er daadwerkelijk iets mee te doen, als het erop aankwam. Kagan, echter, was een meester in het lezen van de lichaamstaal van andere mensen, waardoor veel mensen dachten dat hij een magiër was, terwijl hij in feite helemaal geen magisch talent had. Het was doodgewoon zijn verbijsterende waarnemingsvermogen.

'Je hebt geen schijn van kans om de gedachten van die jongen te kraken, Tesha,' lachte hij.

‘Ik weet dat die jongen potentie heeft, Kagan. Daarom heeft het Collectief hem ook naar jou gestuurd.’

‘En ik maar denken dat het vanwege mijn innemende persoonlijkheid was.’

Tesha stond op en zette de lege wijnbeker op de salontafel. ‘Op dit soort momenten treur ik pas echt om het verlies van de Harshini. Het staat er wel zeer slecht voor, als de keuze van leerling-meester voor een jongen van Wrayans vermogens een luie, cynische oude dwaas is.’ Ze hief haar kin op en verliet de kamer, haar rug recht en onverbiddelijk.

‘Tijdperken komen en tijdperken gaan,’ merkte Kagan op terwijl hij haar nakeek en zijn beker omhooghield om zich door Wrayan te laten bijschenken, ‘maar die vrouw verandert nooit.’

‘Daar kon jij niets van hebben gevoeld. Hoe wist je nou dat ze mijn gedachten probeerde te peilen?’

‘Ze had die blik in haar ogen.’

‘Welke blik?’

‘Die geknepen blik van intense concentratie die ze altijd heeft als ze denkt dat ze gebruikmaakt van magie.’

Verwonderd schudde Wrayan zijn hoofd. Na al die tijd kon hij nog steeds niet goed geloven dat Kagan met zo’n gebrek aan respect voor zijn collega’s nog altijd gepikt werd als hun leider. ‘Je bent een echte herrieschopper, Kagan. Dat weet je toch, hè?’

‘Dat weet ik,’ verzuchtte de hoge arrion. ‘Ik ben door en door slecht. Als ze een Herrieschopperscollectief hadden, zou ik daar vast ook de hoge arrion van zijn. Zullen we naar het feest gaan om nog een paar belangrijke mensen tegen de haren in te strijken?’

Wrayan schudde zijn hoofd. Kagan was onverbeterlijk. ‘En Ronan Dell?’

‘Wat is er met hem?’ schokschouderde Kagan.

‘Moeten we niet uitzoeken wie hem heeft vermoord?’

‘Ik weet al wie hem heeft vermoord, Wrayan.’

‘Moet je dat dan niet gaan bewijzen?’

‘Misschien wel,’ gaf de hoge arrion toe. ‘Maar voorlopig is de wereld gewoon verlost van een monster dat loerde op de zwakken en hulpelozen en voorzag in de zieke genoegens van onze hooggeachte hoogprins. De wereld is een stuk beter af zonder hem, Wrayan. Ik mag dan de pest hebben aan de Patriottenfactie en alles waar die voor staat, maar soms moet ik toegeven dat ze een uitstekende smaak hebben wat betreft hun slachtoffers.’